

1743. Nådattjufuarne påstå väl, att
Fron (fidele) har sin plats i viljan;
men det låg vara Nådattjufuarne Tro, som
fitter i viljan. Ty kan han verkligen
Tro, när han vill. Han kan säga: Jag
vill Tro, och därför tror jag. Men så
är icke förhållandet med den väckte.
Han kan icke Tro, när han vill. Det kan
mer deraf, att Fron har sin grund i hjer-
tat. Fron är en lefvande känsla om hjer-
tats. Menniskan måste känna med
hjärtat eller i hjertat, icke blott Tro med
förståndet, ett kanas försonad.

1744. Den väckte måste således
känna sitt hjerta försonadt, innan
han kan Tro, att han är försonad.
Och detta kallas "nådemärk". Frågan
blir alltså denna: Kan en människa
vara försonad innan han eller hon kän-
ner sitt hjerta försonadt? med andra
ord: Kan en människa vara pånyttfödd
innan han eller hon känner och vet, att hon
är pånyttfödd? Denna fråga kan
icke besvaras på annat sätt än genom
en afskådning; vi måste ställa oss
för vår afskådning, huru en försoning.
Mer smällan föräldrarne och det för-
nebrade Barnet.

1745. Den som har ett föräldrahjer-
ta, kan verkligen göra sig en före-
ställning om föräldrahjärtat, kan.

Föräldrahjärtat beraf är, att på trycka sitt
olyckliga Barn till sitt hjerta: det finna
vi af Hokenelsen om den förlorade Sonen.
Som nu icke väckta själ, att detta är för-
äldrahjärtat beraf. Men innan Tabern
kan trycka den förlorade Sonen till sitt
hjärtat, måste Sonen komma till sin
Fader. Men det gör icke Sonen, eller den
förnebrade människan, innan Nåden tvingar
hon honom dertill. Menniskan måste
komma uti verklig djalaråd, innan
hon kan emottaga Nåden.

1746. Det kan man se på små barn, att
Nåden måste tvinga dem till föräldrahjer-
telsen. Storfinnet måste utrippas, innan
det kan formas att kysa rifet. Dera
väckte människan är djofertigen under
den Tabernliga Agan: (och kan icke
den Agan kan och). Men Storfinnet
Egenrättförligpeten, - är icke så lätt utri-
ppadt. Okynniga Barn, måste piskas
tre gånger, ä rådd, innan Storfinnet bli-
utrippadt.

1747. Hvad gör nu det okynniga Bar-
net, sedan Storfinnet blifvit utrippadt,
och det längtar, att få komma i för-
äldrafamnen. Det längtar efter för-
soning. Modren måste taga det Barn
som hon nys piskade; hon måste genast
taga det i famn, och trycka det till sitt hjer-
ta. Annars får Barnet ingen frid. Men
se vi nu den bild af försoningens Nåde.
Storfinnet måste utrippas, innan det